

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'. - φύλ. 3 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 12 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 584

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. Πέρα από τη ζωή.
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ Malatesta.
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ Στο Μιναρέ.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Κριτικό σημείωμα (Βουτυράς-Μίχας).
ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. 'Ο πρωτομάστορας. (Συνέχεια).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Αιγμάλωτος
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ. 'Από τὰ «Ρουμπιγιάντ» τοῦ 'Ομάρ Κα-
γιάρμ.
ΣΑΙΞΠΗΡ 'Ο 'Οθέλλος (Συνέχεια).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΑ.—ΝΙΣΑ ΒΙΒΛΙΑ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Αὐτὸς καὶ κρίνει.

Στὸ θάλαμο ἕνας λύχνος τρεμοσβήνει.
Τὸ ἴδιο κ' ἕνας ἄνθρωπος στὴν κλίνη.
Μὲ κατάσπρη ποδιὰ μιὰ κόρη οὐράνια—
Ρόδα καὶ κρίνοι,

Στέκει καὶ τὸν κοιτάει μὲ περηφάνια:
Αὐτὸς ἐδῶ εἶν' ἐχθρὸς, αὐτῶν οἱ πόνοι
Δὲ γνίζουν τὴν καρδιά, ἡ καρδιά μου χιόνι,
Γι' αὐτοὺς δὲ λιώνει!

Ὁλόρθη ἐκεῖνη.

Κι' ὁ ἄρρωστος ἀγρὰ τὰ μάτι' ἀνοίγει,
Τὰ βαθυλά, καὶ τὰ δικά της σμίγει·
Κοιτάζει τὴν πανώρια νοσοκόμα—

Ρόδα καὶ κρίνοι.

Τὸ βλέμμα τον λυχναρί λὲς ποὺ σβήνει,
Λυχναρί ποὺ δὲν ἐσβήσεν ἀκόμα·
«Μάννα, τῆς λέει, σὰν τὴ φωτιά τὸ στρώμα»
Χλωμὸς σὰ χῶμα.

Τὸ χιόνι λυῶμα!

Στ' ἄκουσμα «μάννα» πιὸ κοντὰ σιμώνει
Καὶ τὰ μαλλιά χαϊδευτικά τοῦ στρώνει,
Πεντάμορφη μαννούλα ἡ νοσοκόμα—
Ρόδο καὶ κρίνο.

«Ἐδῶ κοντὰ σου συντροφιά θὰ μείνω».
Τρέμει τ' ἀχνὸ τοῦ λαβωμένου στόμα
—«Πῶς θάναί κρύο τῆς ξηνητιάς τὸ χῶμα,
Ρόδο καὶ κρίνο!»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

XXI

Σιωπὴ καὶ μέσα στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς χίλια
βογγητὰ καὶ χίλια κελαδήματα. «Ὅλα τ' ἀνθρωπινά
μου βγήκαν καὶ περπατᾶνε σὰ φαντάσματα. Ἔτσι
ἄδεις ἐδῶ στὴ γωνιά μου, μοιάζω τὸ κούφιο καλάμι.
Δὲ χρειάζομαι παρὰ γιὰ νὰ μὲ ρίξουνε στὴ φωτιά.

XXII

Ἐνα πρωτὸ βρήκα τὴν ποδιά μου γεμάτη δάκρυα
κρυσταλλωμένα. Τὰ πήρα στὰ χέρια μου σωρό, τ' ἀ-
νέβασα στὸν ὄρθρο νὰ τὰ φιλήσει, τὰ κατέδασα στὴ
δείλη νὰ τὰ κυττάξει καὶ ὕστερα τὰ τριγύρισα σὲ ὅλες
τὲς ἐρημικὲς γωνίτσες, ποὺ ξεφυλλίζονται παρθένα τὰ
λουλούδια καὶ ποὺ οἱ θάλασσες βογγᾶνε δίχως τε-
λειωμό.—Ὁπάλλιν, φώνηξα. Πάρτε ὁπάλλιν. θυστε-
χισμένες ψυχές, νὰ στολιστεῖτε...

XXIII

Μὲ τὰ μάτια ψηλὰ κατὰ τὴν Ἔρευνα καὶ μὲ τὰ
χέρια πάνω στὸν πηλὸ τῆς Δημιουργίας, ἔτσι θέλω νὰ
προσεύχεται ὁ μελλοντικὸς ἄνθρωπος. Ἔργο κι' ὁ
πόνος του καὶ κάθε βελὺ τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ τὰ κρύ-
σταλλα τοῦ βραδυασμένου του ἐαυτοῦ, νὰ βλέπει
πέρα, πρὸς τὴν ἐρχόμενη γιὰ τοὺς ἄλλους ἡμέρα, δί-
χως συγκίνησι. Ὑμνητὴς παθητικὸς τῶν ὑπαρκτῶν
καὶ τῶν ἀνυπαρκτῶν ποὺ ἀγάπησε νὰ γίνηι. Κήρυκας
τοῦ θανάτου, ποὺ ξαναδίνει στὴ ζωὴ τὸ πλάσμα λαμ-
πρὸ συντρίμμι. Ἔτσι διαβλίνοντας, πρῶτος θὰ ὑψω-
θεῖ καὶ τελευταῖος θὰ σόψει τὴν ὄρα τῆς ἀποθέω-
σής.

XXIV

Ἡ αἴγλη σου μὲ ντύνει λαμπρά. Ποτὲ γυναίκα δὲ
φόρεσε τέτοιο φόρεμα. Ἡ οὐρά μου, ποταμὸς ἀναμ-
μένος, κρατᾶει τὴν πύρινη συνέχεια τοῦ ἥλιου. Στὸ
μέτωπό μου πυργώνουνε στέμα τὰ πετράδια τῶν ἔργων
σου καὶ τῶν ἰδανικῶν σου. Καὶ τὰ χέρια μου, πλεγ-
μένα σὲ δέηση, ἀκκατάληπτη γιὰ τοὺς τριγύρω μου,
σαρκῶνουν δυὸ χλωμότατους κρίνους. Εἶμαι ἐτοιμὴ
γιὰ τὰ μεγάλα γιορτάσια.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ